

17 B – Nasycení zástupu a eucharistie - 29.7.2018 – Jn 6, 1-15

Nasycení velkého zástupu v dnešním evangeliu bychom v určitém smyslu mohli vnímat jako předeheru ke vstupu do tajemství eucharistie, jako přípravu k lepšímu chápání toho, co Kristus pro nás v eucharistii koná.

V tom nasycení zástupu jsme svědky znamení, které lidé mohli vidět, které je projevem moci, Boží moci, znamení, které nemá obdoby.

Tady je někdo, kdo dokáže uskutečnit nemožné, kdo je schopen takřka z ničeho sytit mnohatisícový zástup.

Toto znamení vede přítomné k otázce po Ježíšově identitě, vede je k úsudku o tom, kým Kristus vlastně je. Toto znamení vede přítomné k uznání Krista jako Proroka, *kteřý má přijít na svět*.

Ovšem ta následná reakce přítomných – prohlásit Krista za krále – je něco, čemu se On vyhne. Jeho odchod na horu do samoty je výmluvný.

Možná jakoby nám tím říkal, že není správné ustrnout v triumfalismu, zastavovat se u toho senzačního a mimořádného, co se stalo.

Ježíšova cesta není cestou politického vůdce, cestou politické moci. Jeho cesta je Božím voláním adresovaným každému člověku osobně.

A o osobní odpověď víry člověka na Boží znamení Kristu jde.

Dnešní evangelium můžeme vnímat jako pozvání k tomu, abychom se dívali dále za to znamení, které je tu před námi, abychom se dívali k tomu, kdo toto znamení působí.

Abychom poznávali Krista jako toho, kdo vzbuzuje důvěru, kdo je důvěryhodný, kdo má nejenom moc dát člověku chléb a rybu, nasytit zástup na část dne, ale kdo má moc dát člověku mnohem víc.

On má moc dát člověku dar, který předčí všechny dary. On má moc darovat člověku sám sebe.

Hmatatelným způsobem On toto pro nás uskutečnil a uskutečňuje právě v eucharistii.

A to je něco, co člověka nenasytí jen na půl dne, ale co ho sytí pořád, z čeho člověk může žít neustále.

Pokud odpovídáme svou vírou na Kristovo pozvání, pokud dennodenně děláme své krůčky směrem k Bohu, pak můžeme žít z jeho přítomnosti a blízkosti, pak můžeme znovu a znovu zjišťovat, že v Kristu je naše záchrana a spása.